

החליץ פרק חמישי סוכה

6) ברמ"ם נא: ספחים ק"ד.
7) אמרי א"ל, א) [ומה
י"א], ב) [ע"י ג' בשבתות
י"ב], ד) [ע"י ח' חו"מ].

מוכף רש"י

מברך על היום. בנדיקוס
שמות וימס טובים
(ברכות זא). שריים
גורם ליהו' שיבא. ט"ס
ז"ל לא מצאנו שגם
שבת לקידוש (ע"ה). ובשר
קדש היום. משקל עליו
או מלאך הטובים. וצריך
יין או ב"א. לנשף.
וכס שקורס לנשפה
לן קודם לנשפה (ע"ה).
שהיו גורם לקידוש
שתאמר. ש"ס אין יין
לא מלאך הטובים והמקדש על
הפס וס' הוא מןקדש
ורכס הפת קודמת
(ע"ה). תדיר קודם. נפקא
לן בתוספת וכן משמע
קדש דכתיב משפסן
מלמד עלת הבקר אשר
לעלת המדד תעש את
אלה. מלמד משמע לומר
השקדכם המדד תתירו
המסופסין וקא דרשין אשר
לעלת המדד קרא יתירי
למירא כשכיל הו"א מרד
הקדשה המכור. ומלאן
איתמר למד לבל המדד
עליו יום טוב המדד
לשבת. ש"ס שבת
הרגל היו כל המשמרות
שנת חילוק להם הפני
זמן יו"ט המדד אשת
למפני מלפני. שאין יכולים
לעש שבת למקדש. נין
מלאכה. על כתיב הן
מקדשים לא מערב שבת
היו כל המשמרות
שורת בחילוק להם
הפני. שתי על כתיב
ש"ס וס' והיו א"ל
שבת שבת הרגל (ו"ה)
(ה'). חל להיות יום
אחד להפסיק ביניהם.
אז מלפני. כגון כלה
המועד תחמיש שבת. או
מחמיה. שמתחיל המועד
בשבת. חל היה להם
להקדיש לבטל מלפני שבת
אין ש"ס. אלא משמע
המתעכב שבת. שני הוא
משמע אחר ש"ס ש"ס
משמרות הבה. נטל ש"ס
חלת והוא מתחלקת
למשמע הוא ובע"ש ש"ס
קודם לנשפה שבת (ע"ה).

רבינו הנגאל

חלק בחלק יאכלו. השוה
בין אכילה לעבודה. מה
עבודה. פי עבודה של
אמורי והרגלים שאמרו
בה על המשמרות ש"ס
בחיילוק (ה' [כ"ו] חלק
אכילת לחם הפנים כתיב
לוקחין מנוח. (ו) וראו בכל
אות נפשו. אף אכילה
כינצא בה). והני מילי
ברגלים. אבל בשאר ימות
השנה. לבד ממכרו וז',
מה מכרו אבות זה לזה
אני בשבתי ואהו בשבתי.
כל המשמרה וזה בכל
הקדשות הבאות בשבת.
פ"ק [פנייתו וכו'].
אמר רב אמרי טוה אחר
כך זמן. פירוש מקדים
ומכיר לישב בטובה אחר
כך זמן. סבר חיובא
דינאי עדיף לאקדמיה.
רבה בר בר חנה אומר.
זמן אחר כך טובה.
סבר תדיר קודם. וזה
אמר לך הו"א בעלמא הוא. ולית ביה תדיר קודם.
הו"א (בר הו"א) וכל חד מיניהו אסיק מיניהו כתיורייהו.
אוחיין לאבדתי.
הו"א חזק הדוא חיובא דינאי. ואמר לך רב תנאי הוי.

תלמוד לומר חלק בחלק. בתריה דההוא קרא לעילי כמיז דלוקמא כרגל: חלק אילנה. שיה ככולן כחילוק עבודה דלמרי לעיל [ה':] מוצא בכל אות נפשו ושרת: ומאי אילנה. אינטיך לאשמעינן: אינטיא אילנה דקרבתו. דשערי חטאות וזוהו ושוק: מהם נפקא לכתן המקריב אוסה וגו'. מי עובדה וכו' וכו' דלמרי לעבודה פשיטא דמיכל נמי אכלי: אלא להם הפנים. אינטיך לרכיזי שאין זו שום עובדת להם שבעיני עובדהו משבת שבערה: יזול אף חוטא ה"אוס שאלא שבערה דרגל. יהו זוכין בעבודתן ויחלוקו: ס"ל לנד ממכרו. חוץ ממה שמכרו אבות זה לזה: ומה מכרו אבות זה לזה. כלומר שהתנו צינייהם שיהו משמשין כל אחד בשבתו קצוע: אפי שפשי וחסה בשפסך. ומדיים ומדבות וקרבתו לבור דלימנהו בשאר ימות השנה והרי הן למשמר המשמש ליתנהו בכלל הרגל שאל יהו שוין בתן אלא למשמר שצוותו שבעו יהו כששאר ימות השנה הלכך על כרסך לא תמריזו מלך חלק יאכלו אלא ממשמעותיה דקרא דבר שאין זו אלא אכילה והיינו להם הפנים דלכילה אית ציה אכל עבודה לית ציה: סוכה ואח"כ זמן. מי שלף צירף שהחיינו צעשייהם שהיתה עשויה ועומדת ומיא דפרק לולב וערבה (לעיל דף טו). שכנסת ליפז מברך שמיס סוכה וזמן ואמר רב סוכה לימא כרישא והדר זמן: זמן תדיר. שבוהו כלל הרגלים: דברים שצין צ"ס וכו' צעורה. דברים שחלקן שהלכות סעודה: מנכך על היום. כשמקדש בערבי שבתות קידוש היום תחילה ואחר כך כרכת היין: שהיום גורם ליהו שיעל. שאם לא מפני קידוש לא היה נזקק לכוס לפני סעודה: וכבר קדש היום. כלומר ועוד טעם אחר שקדש היום מאלו משפחה ועדיין יין לא צל לפינו: שהיין גורם לקידוש שפאמר. שאם לא היה לן יין לא היה מקדש כדרי והוא דקין נמי למקדש על הפת מקדים כרכת הפת מהאי טעמא שהפת בתקוס יין: לימא רב דלמר חובת היום עדיפא ממדיר דלמר כבית שא"י: ורבה כ"ה. דלמרי מדיר עדיף: אלא שהיין גורם כו'. אי לא דהאי טעמא נמי איכא משום תדיר לא הוה מקדמו ליה דחובת היום עדיפא: אי לא סוכה. אי לא עייבת סוכה מי לא אמרינן זמן כגון חולכי דרכים דפטוריין מן הסוכה אומריין זמן כשכיל המועד כמו בשאר רגלים: דחמץ עיקר. שאול חובה ליום: ומלה עפל. שהוא של שבת שבערה וקמני דלפניו מלה כרישא אלמא תדיר עדיף: פר העלם דבר של כבור. אס אירע בתן כרגל שבערו עבירה בצורלת צ"ד: קיין

תלמוד לומר יזור: חלק בחלק יאכלו כחלק עבודה כך חלק אכילה ומאי אכילה אילימא קרבנות מוחרתם נפקא לכתן המקריב אותה לו תהיה אלא לחם הפנים יכול אף בחובות הבאות שלא מחמת הרגל כרגל ת"ל לבר ממכרו על האבות מה מכרו האבות זה לזה אני בשבתי ואהו בשבתי: בעצרת אומר לו הילך וכו': איתמר רב אמר "סוכה ואח"כ זמן רבה בר בר חנה אמר זמן ואחר כך סוכה רב אמר סוכה ואחר כך זמן חיובא דיומא עדיף רבה בר בר חנה אמר זמן ואחר כך סוכה תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם לימא רב ורבה בר בר חנה כפלוגתא דבית שמאי ובית הלל קמיפלגי דת"ר (6) דברים שבוין בית שמאי אורמין מברך על היום ואחר כך מברך על היוין ובית הלל אורמין מברך על היוין ואחר כך מברך על היום בית שמאי אורמין מברך על היום ואח"כ מברך על היוין שהיו גורם ליין שיבא וכבר קדש היום ועדיין יין לא בא ובית הלל אורמין מברך על היוין שהיו גורם לקדושא שתאמר ד"א ברכת היין תדירה וברכת היום אינה תדירה תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם לימא רב דאמר כבית שמאי ורבה בר בר חנה דאמר כבית הלל אמר לך רב אנא דאמריי אפילו לבית הלל עד כאן לא קאמריי בית הלל התם אלא שהיוין גורם לקדושא שתאמר אבל הכא אי לאו זמן מי לא אמרינן סוכה ורבה בר בר חנה אמר לך אנא דאמריי אפילו וסאיתו גורם אלא שהיו גורם ליין שיבא אבל הכא אי לאו סוכה מי לא אמרינן זמן תנן בעצרת אומר לו הילך מצה הילך חמץ והוא הכא דחמץ עיקר ומצה טפל וקתני הילך מצה הילך חמץ תניא היא דתניא הילך מצה הילך חמץ שאול אומר הילך חמץ הילך מצה דרש רב נחמן בר רב חסדא לא כדברי רב דאמר סוכה ואחר כך זמן אלא זמן ואחר כך סוכה ורב ששת בריה דרב אמר סוכה ואחר כך זמן והלכתא סוכה ואחר כך זמן: משמר שזמנו קבוע (וכו') ושאר קרבנות צבור: לאתויי מאי לאתויי פר העלם דבר של צבור ושעירי עבודת כוכבים: והוא מקריב את הכל: לאתויי מאי לאתויי קיין המזבח: בתנאי יום טוב הסמוך לשבת בין מלפניה בין לאחריה היו כל המשמרות שוות בחילוק לחם הפנים יזול להיות יום אחד (להפסיק) ביניהם משמר שוות קבוע היה נוטל עשר חלות והמתעכב בוטל השתיים יובשאר ימות השנה הנכנס נוטל שש והיוצא נוטל שש רבי יהודה אומר הנכנס נוטל שבע והיוצא נוטל חמש הנכנסין חולקין בצפון והיוצאין בדרום כילגה לעולם חולקת בדרום ושבעתה קבועה וחלונה חתומה: ג' מאי מלפניה ומאי מלאחריה אילימא לפניה יום טוב ראשון לאחריה יום טוב אחרון היינו שבת שבחתיז החג אלא לפניה יום טוב אחרון לאחריה יום טוב ראשון מ"ט כיון דהני מקדמי והני מאחרי תיקנו רבנן מילתא כי היכי דניכלו בהדי הדדי: חל יום אחד: והני

רבינו הנגאל (והבשר)
ואסיקא כרב. הלכתא
סוכה ואחר כך זמן. פתני
יום טוב הסמוך לשבת
מלפניה [ומאחריה] וכו'.
מאי לפניו ומאי לאחריה
פירושו יום טוב אחרון
שחל [לדחות] בערב שבת
זהו לפניו, ואם חל יום
טוב הראשון להיות באחד
בשבת זהו לאחריה. מאי
טעמא כיון דהני לא
כיני לזו אלא לקדמי
אתי, וזני לא כיני לזו
דלא מעביד, תקינו לזו
רבנן לזו הפנים. אבל
יום טוב הראשון לפניו,
יום טוב אחרון לאחריה
רשבה (שבחתיז החג וכו'):
היינו שבת שבחתיז החג,
ואגן בעיני שתייה שבת
הסוכה כרגל ואינה כן
הרגל [ג' א' ואגן בעיני
סוכה ואינה כן הרגל],
כיון שאי אפשר לביאין
שלא יקדמו [ו] ויבואו
קודם השבת כיון שהיא
לפני הרגל, ואי אפשר
שלא יתעכבו עד אחד
בשבת כיון שהוא אחד
הרגל, תקני חכמים שאר
משמרות לחילוק בלחם
הפנים: ויש מי שומר
יום טוב סמוך לשבת יום
מלפניה, כגון דמקלט יום
טוב באחד בשבת, כל
יום טוב הדוא, דצדיקין
משמרות למימתיא מן פעילי
[שבחתיז]. ומאחריה, כגון
דמקלט יום טוב כפעילי
לזי עיבוב. (כד) עד
המתעכב נוטל (פי) שנים.
פי כגון שחל יום טוב
האחרון להיות בחמישי
בשבת, ויש משמרות
מי שעיריותיהן ורוקתן
וינמנין מלצאת בערב
שבת ומתאחרות ועדיין
לחמכם עד אחד בשבת.
(מה) [הן] היא משמר
המתעכב (כזה) שחייבו.
משמר שזמנו קבוע, והוא
משמר היוצא ושומר
הנכנס נוטל י חלות,

ועד כאן לא קאמריי ב"ה התם אלא שהיוין גורם לקדוש שתאמר. תימנה הא קאמריי צ"ה דהיון מדרי וי"ל לא טעמא זה לחודה קודמת לחובת היום דנימא טעמא זה יקדים זמן לטובה ושמת לינו זא לישב דברי רב אלא לפי דברי דנין ולא לפי טעמי צית הלל: והלכתא סוכה ואח"כ זמן. ולא חיישינן לתס מתיני דקמני הילך מלה הילך חמץ אי"י משיב נמי לחם הפנים מוצת היום אף על פי שהס משבת עבירה: צולגי

6) נראה דהייך כפן אפי' חילוק טעם כגון חולקין בה דכתיב וזא בכל אות נפשו ושרת אף אכילה יזולא כ"ה. 7) אמרי א"ל, א) [ומה י"א], ב) [ע"י ג' בשבתות י"ב], ד) [ע"י ח' חו"מ]. 8) א' דברי רבנו ממיר המתעכב הינו משמר היאל וטעל שח חלת לבר מה טעמל חלק בחלק בשער חלת שח עמי הנכנס.

לה א מיי פיר מלה
ממדת הלה ט:

תורה אור השלם

1. אקור צדיק בי טוב כי
פרי מעליהם יאכלה.
ישעיהו ג'

רבינו חננאל

בשכר הגנת הלוחות, שהוציאין פתחו והבאין צריכין לסגור השרשים שפתחו היוצאין. והיו ששינו הנכנס נוטל שבת, [ב] בשכר הגנת הלוחות. ואמרינן לימא ליה משמר היוצא למשמר הנכנס, מהלוק אלו ייב חלות שש, וכן בשבת שש, וכן תוסב דילי כי היכי דלא ליחלוקי בשבת אותה עם המשמר הנכנס שש. והוה פירוש דל ברל. (פירוש לשנא קלילא הוא מן דילי ודילי, כלומר נחלוק אלו ייב היכי דלא ליחלוקי בשבת אותה עם המשמר הנכנס שש. ודוחק אמר אביי בוצינא טב מקרא, כלומר הנאה הבאה [ניבא: הנאה קרובה] וכשיו אפילו היא מועלת, כגון הנאת קישות שריא קטנה ואדם אוכלת מדי, חפץ בה ובחר באכילה מדי, מאכילת דלית שהיא צריכה איהור עד שתתשל, בחר הקיבו ואפילו היא פחוח, כן אמי הרוק. כן אמי טוב לי שתי חלות בשבת [ו]מזוהי החפץ לשבת אחרת. אמר רב יהודה ובמוספין חולקין. ואיתוב רב יהודה, ונתבר, כי המוספין של משמר היוצא הן בלבו. מתיבו הנכנס חולקין בצפון והיוצאין בדרום, בילגה לעולם חולקת בדרום, ובלוה חלוקה קבועה וחלוה הומונה. פי' בילגה, שם המשמרה. ומסקנא ששעמא, מפני ששחתה ולא באה בשבת במקדש לעבור ובערותה, קטרה חכמים בחלוקה ובטבעותיה ובחלונה. פי' בחלוקה, שחולקת בדרום לעולם. ונתא לפיכך בילגה נתיב יצאה לעולם. טבעתה פירוש שחיה לכל משמר טבעת של ברול קבועה בקרקע, (פורס) שקושרין חבל ברלי השור ומניסין חבל הורא טבעת, ומוסיב החבל מעט מעט ומפילין השור בניחותא דחיישין לירטוק אברים. ופריש בחלמו ארין ישראל רב אמר משום ר' יהודה טבעת שעשע החבת מלטמן וצורת מלמעלן. ורשנו בבדות פרק ג' טבעות היו לצפון של מזכה, שש הסדרים של ד' ד' ריש אומרים ד' של שש שש, שעליהן שוחטין את הקדשים. טבעות היו שם כנגד כ"ד משמרות [כהונה, כ"ד חלונות היו שם כנגד

בוצינא טבא מקרא. משל הדיוט הוא האומר לחזרו דלעת קטנה אני נותן לך במחזור אם תרצה להניחה עד שמיגדל ומיעשה קרא תניחא טוב לו לטולה מיד שמה לאחר זמן יתמרט זו זה או שמה לא יטטרך זה לה כן פי' בקוטרם ור"מ מפרש דעל כרחך בוצינא וקרא שני מניסס הס דקשוטין מתרגמינן בוצינא ולעת היינו קרא כדמוכא בנדרים פרק הנודר מן המבועל (דף נה.) דאמרינן מאי דלעת הרמוזה קרי קרקחא וקשוטין ודילועין ז' מניסס כדמוכא נמסכת כלאים (פ"ג מ"ה) דמתן נוטע אדם קישות ודלעת בתוך גומא א' ובלבד שהיה זה נוטה לצד זה או נוטה לצד זה ונוטה שער של זה לכאן ושער של זה לכאן ועוד ראיה מהא דאמרינן צפוק שלשה שאכלו (בבבא מטיא דף מ.ח.) בוצינא מקטפי' ידיע משמע דלאלתר שנגמר הפרי נקרא בוצינא ואומר ר"מ שהקישות מין פרי קטן מדלעת שממרה להשגשג ויכול למולש מיד והדלעת גדולה ואינה ממהרת להשגשג ואין יכול לתולשה עד לאלתר זמן ואוכיז אדם דבר מועט לאלתר מדבר מרובה לאחר זמן א':

הדרן עלך החליל

ובליקא לה מסכת סוכה

ובני גב' והני פקסי מאי עיזדיסייהו. אדר' יהודה קאי דלמור הנכנס נוטל צבע: צבעי הגופס דלחוח. צבעי הגופס הנכנס מגיף הדלתות ערצית שפתח אותן משמר היוצא: ונימא ליה. יוצא לנכנס: דל גדל. הסר חוק זה מכאן צבינל עיזירווו אללך אס מטול עשיוו צבע יטול לשבת הצאה משמר הנכנס צבע וחמה"י. טול עמה צבועה כדי שטטול גם אמה לשבת הצאה צבועה. דל הסר כמו דל רגליס (כ"ה דף א.) וכדגרסינן בריש מסכתא (דף ג.) דל עשמות קרניס איכא כל סוכה דל דפנות ליכא כל סוכה דל מעשר הצמה (כ"ה דף ב.) בוצינא טבא מקרא. משל הדיוט הוא האומר לחזרו דלעת קטנה אני נותן לך במחזור אם תרצה להניחה עד שמיגדל ומיעשה קרא תניחא טוב לו לטולה מיד שמה לאחר זמן יתמרט זו זה או שמה לא יטטרך זה לה ה"י גבי משמרות מי שראוי לטול עשיוו לא יתמין לשבת הצאה: ובמוספין חולקין. כי היכי דפוגי דכלס הפניס משמר הנכנס והיואל פלגי נמי צעורות המוספין של כל צמת: ונזינין. מסלקין ומסדרין לחס הפניס ומקטריין שני ציבי לצונה שסילקו מעל השלחן והן ממירין את הלחם בצאילה כדמתיבי' והיה ללחם לאוכרה: **האי סנא לא איידי צתלוקה לל.** ואס אממור מאכר שהמשמר היואל עשה המוספין היאך יחלקו בהס משמר הנכנס אינהו נמי מהפכי צהו צניוראל על המוצא כל היום לאחר שילא משמר היואל ומתניסין דאיירי צתלוקה ולא תנא חלוקה דמוספין היינו טעמא דלא אוצדיה דאיכא למימר תנא דמתניסין איירי דאיירי כלס הפניס דרגליס הוא איירי צלס דשלי ימות השנה ואבג גררס צעלמא נסב חלוקה צשארי צצמות: **נכנסין. לעורה: כדי שיראו נכנסין.** טעמא דמתניסין קא מפרש וגמרא היא: מריס צס צילגה. ממשמר צילגה היתה וכן שמה: **צענכנסו יוויניס להיכל.** צניי ממתיהו צן יחמן:

לפרדיוט אחד ממלכי יוונים כשנכנסו יוונים להיכל היתה מבועמת בסנדלה על גבי המזבח ואמרה לוקוס לוקוס עד מתי אתה מכלה ממונן של ישראל ואי אתה עומד עליהם בשעת הדחק וכששמעו חכמים בדבר קבעו את טבעתה וסתמו את חלונה ויש אומרים ששמרתה שוהה לבא ונכנסו ויש אחרים עמו ושימשו תחתיו אע"פ ששכניו הרשעים לא נשתכרו שכיני בילגה נשתכרו שבילגה לעולם חולקת בדרום וישבב אחיו בצפון בשלמא למ"ד שהמורה דתה משום ברתיא קנסינן ליה לדידיה אמר אביי אין כדאמרי אינשי שורתא דינוקא בשוקא או דאבוה או דאימיה ומושום אבוה ואימיה קנסינן כלוהה משמרה אמר אביי אוי לרשע אוי לשכיני טוב לצדיק טוב לשכיני [שנאמר יאמרו צדיק כי טוב כי פרי מעליהם יאכלו]:

הדרן עלך החליל וסליקא לה מסכת סוכה

(א) כמות פג: תמורה ט.
(ב) [מסכתא פי' ד' צו],
(ג) [מסכתא פי' ספ"ח],
(ד) ז"ל ואמה תמס,
(ה) ויקרא (כ'.) ו' ז"ל ז',
(ו) [מדרש פרק ד']
(ז) [וג"ע תוס' כמות מס' כג.].

גליון הש"ס

הוב' ד"ה בוצינא וכו'
ור"מ פפרש עין טוב'
אכן מגילה דף י' ע"ג
תוס' ד"ה היינו דלמתי:

מוסף רש"י

בוצינא טבא מקרא. בוצינא דלעת קטנה. קרא דלעת גדולה. והאומר לחזרו דלעת קטנה בצינא או המן על ענידלו וקח גדולה טוב לו לקח הקטנה מיה, כי לא ידע מה יולד ליה יום [המחלות] (ב) בוצינא דלעתא טב מקרא דלמור [תמורה ט.]. הדרין עלך מסכת סוכה

רבינו חננאל

כ"ד משמרות ליה. אלו חלונות של לויס, שהיו נוחתין בתן בלי שיר. והן זולתי חלונות כהניס. ועוד תמן ביטוסה בפרק ענילה ערופה יתחן בתן גרול העברי הרוחית המשמר ואף הוא ביטל את המעוררין ואת הנוסףין. ופירש בחלמוד בענין הנוסףין. אמר רחבה שהיו מסריסין לעל בן קרוני כדי שיפול לו דם בעיניו, ובה הוא ואסר ללשות כך משום דמתו כמנא. כמתניחא תנא שהיו מוכין העל בן קרוני כדוך ששוטין לעבורה וזה. אמר להן יתחן בתן גרול עד מתי אתם מאכילין למוכח בבלות, בבלות הוא שחוטות ניהו, אלא אימא טרפות, חיישין שמא יקב קרום של מוח. מה עשה תיקן להם טבעות בקרקע. כאשר כבר פירשנו למעלה ענין הטבעות. וחלונות של כהניס היו נוחתין בתן בגרתיה, ובתוב היה עליהם תשמיש הכלים. דתנן במסכת תמיד פרק ה': מסרום לחזנים והיו מפשטין את בדיהם והיו היו מניחין עליהם אלא ממנסיס בלבד, וחלונות היו שם ובתוב בתן תשמיש הכלים. וכך היו להן חלונות לתת בתן סכיניס ששוחטין בתן, דתנן וז"ל אמה מן הרורם והוא היה נקרא בית החליפות, ששם גונזין את הסכינין.

וקנסו בילגה ששחתה לבוא, בשלשתן. על אלו נאמר או לרשע או לשכנו אשרו לצדיק אשרו לשכנו.

הדרן עלך החליל וסליקא מסכתא סוכה

לוקוס. הוא זכב צלשון יווי: וכשמעו החמים צדכר. לאחר שצברה יד צית חשמונאי: ססמו חלונה. של משמרה ולקמן פריך ומשום דידה קנסינן לכוהה משמרה: משמרתו של צילגה שוהה לצב. כשהגיע צמת שלה לא היו צאים ומוכחא מילתא שאין העבודה מצביה עליה: **וכנסו יצב אחיו.** קדר משמרות צילגה אחר יצב וכשיצב יואל צילגה נכנס וכששהה משמרת צילגה לצב עיכבו יצב צמסמרתו ולא יאל לפיכך קנסיה: ואע"פ שגל שכיני הרשעים לא נשכרו. דלוי לרשע אוי לשכיני: **שיני צילגה נשכרו.** היינו יצב: **שיניגה לעולם חולקת בדרום.** ואפי' צניסחמו וישבב לעולם צלשון אף ציניחמו שהרי צילגה נכנס אחריה וצבא הוא להס לחולקי צפון: **משום צריס קנסינן ליה לדידיה.** כלומר אפי' לצבוה מי הוה לן למניקסיה: **שוסא דינוקא צשוקא צצוה או דאימיה.** משל הדיוט הוא מה שהמיוק מדצר צשוק מאציו או מאממו שמע אף א' (זה) אס לא שמהה מאציה שהיה מצוה את העבודה לא אמרה כן. שומא ליצור כמו לא תיפוק לכו שומא (צ"ג דף ג.) וצקושינן (דף ע.): שומא דמר לא דיענא: אוי לרשע וכו' לשינו. צצורת כהניס' מניא וחללו את האצנים ויקרא [ר] נגע צאנן צצמקוטע שנייה מולצין ואע"פ שנגע לא נראה אלל צציתו של זה מממת שהיתה עינו צרה כליוו חצירו לקה צצצילו מכאן אמרו אוי לרשע אוי לשכיני וממילא טוב לצדיק טוב לשכיני דמדה טובה מרובה:

הדרן עלך החליל וסליקא לה מסכת סוכה

של ד' ד' ריש אומרים ד' של שש שש, שעליהן שוחטין את הקדשים. טבעות היו שם כנגד כ"ד משמרות [כהונה, כ"ד חלונות היו שם כנגד

